

— förplikta Republiken Cypern att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Archi Ilektrismou Kyprou (Cyperns elmyndighet) har åsidosatt direktiven 93/38/EEG och 92/12/EEG när myndigheten beslutade i ärende 40/2005 angående ett avtal angående planering, leverans och konstruktion av den fjärde enheten i Vasilikos värmekraftverk.

Vad gäller åsidosättandet av artiklarna 4.2 och 31.1 i direktiv 93/38 bedömer kommissionen att åsidosättandet består i att klagandens anbud avslagits och den andra anbudsgivarens antagits baserat på ett kriterium som inte klart framgår av meddelandet om upphandling.

Vad gäller åsidosättandet av direktiv 92/13 bedömer kommissionen för det första att i den mån den upphandlande myndigheten självt genom sin inställning har skapat en osäkerhet angående tolkningen av de skäl som lett till avslaget av klagandens anbud, har myndigheten åsidosatt direktiv 92/13, med beaktande av detta direktivs syfte, nämligen effektivitet, och för det andra får den upphandlande myndigheten inte motivera sitt beslut med en enkel hänvisning till bedömningsrapporterna.

(¹) Rådets direktiv av den 14 juni 1993 om samordning av upphandlingsförfarandet för enheter som har verksamhet inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna (EGT L 199, s. 84; svensk specialutgåva, område 6, volym 4, s. 177)

(²) Rådets direktiv 92/13/EEG av den 25 februari 1992 om samordning av lagar och andra författningar om gemenskapsregler om upphandlingsförfaranden tillämpade av företag och verk inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna (EGT L 76, s. 14; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 127)

Talan väckt den 8 juli 2009 — Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Ungern

(Mål C-253/09)

(2009/C 233/10)

Rättegångsspråk: ungerska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: R. Lyal och K. Ritzné Talabér)

Svarande: Republiken Ungern

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Republiken Ungern har åsidosatt sina skyldigheter enligt artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG, samt artiklarna 28 och 31 i EES-avtalet, genom att föreskriva sämre villkor vid köp av en bostad i Ungern i stället för en annan bostad i en annan medlemsstat, än vid köp av en bostad i Ungern i stället för en annan bostad i denna medlemsstat, och

— förplikta Republiken Ungern att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förevarande talan avser en bestämmelse i ungersk skatterätt enligt vilken det, vid fastställande av underlaget för den skatt som ska erläggas vid köp av en bostad i Ungern, enbart är möjligt att dra av försäljningspriset för en tidigare bostad om även denna är belägen i Ungern.

Denna bestämmelse är oförenlig med den fria rörligheten för personer och etableringsfriheten som föreskrivs i artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG, samt artiklarna 28 och 31 i EES-avtalet.

Syftet med de ovannämnda gemenskapsrättsliga bestämmelserna är att underlätta för medlemsstaternas medborgare att utöva ett yrke var som helst inom gemenskapen, och samtidigt förbjuda varje åtgärd som medför att de medborgare i medlemsstaterna som utövar sin rätt till fri rörlighet för att utöva en ekonomisk verksamhet i en annan medlemsstat, behandlas ofördelaktigt. Enligt fast rättspraxis utgör sådana bestämmelser som förhindrar eller försvrår för en medborgare i en medlemsstat att lämna sin ursprungsmedlemsstat för att utöva sin rätt till fri rörlighet, hinder för utövandet av denna frihet även för det fall de är tillämpliga oberoende av nationalitet.

Den aktuella ungerska skatterättsliga bestämmelsen som är föremål för förevarande talan utgör emellertid en sådan bestämmelse. Med anledning av att utländska eller medborgare som, genom att utöva sin rätt till fri rörlighet, har varit bosatta i en annan medlemsstat och där förvärvat en bostad, har mindre intresse av att köpa en bostad i Ungern än de som redan är bosatta i Ungern och där har köpt en ny bostad i stället för en annan tidigare bostad som även var belägen i Ungern. Den ungerska bestämmelsen i fråga kan således verka avrådande på medborgare i andra medlemsstater som önskar etablera sig i Ungern. Kommissionen anser att sådana personer, som eventuellt redan har erlagt skatt med ett motsvarande belopp vid köp av bostad i den medlemsstat i vilken de tidigare var bosatta, befinner sig i samma situation som personer som hade sin tidigare bostad i Ungern. Dessa personer bör således behandlas lika. Den ungerska regleringen innebär, genom att föreskriva att personer som ersätter en tidigare bostad i en annan medlemsstat med en bostad i Ungern ska behandlas olika från personer som ersätter en tidigare bostad i Ungern med en ny bostad i Ungern, att objektivt sett lika situationer behandlas olika. Denna reglering är följaktligen diskriminerande.

Detta åsidosättande av gemenskapsrätten kan enligt kommissionen inte rättfärdigas genom de argument som Republiken Ungerns regering har framfört.

Kommissionen anser med avseende på argumentet att det är nödvändigt att säkerställa skattesystemets sammanhang, att i förevarande fall inte finns något direkt samband mellan den skattemässiga fördelen i fråga och dess motprestation som består i ett bestämt skatteunderlag, vilket emellertid utgör ett villkor för att nödvändigheten att säkerställa skattesystemets sammanhang som har gjorts gällande, kan rättfärdiga restriktioner i de nämnda grundläggande friheterna. Från en ekonomisk synvinkel finns det inte något direkt samband mellan köp av en

annan bostad och skyldigheten att betala skatten, och försäljningen av den första bostaden och den skatt som erlades vid detta tillfälle. Det är enbart den ungerska lagstiftare som har ansett att ett sådant samband föreligger.

Kommissionen påpekar slutligen, med avseende på den ungerska regeringens argument att det skulle vara problematiska administrativt sett att beakta försäljningen av bostäder i andra medlemsstater och de skatter som erlades vid dessa bostäders köp, och förhindra eventuellt missbruk som skett vid dessa transaktioner, att dessa eventuella administrativa svårigheter inte i något fall skulle kunna rättfärdiga ett åsidosättande av de grundläggande friheter som garanteras i gemenskapsrätten. Det är emellertid uppenbart att Republiken Ungern kan föreskriva villkor för att säkerställa en insamling av nödvändiga uppgifter. Dessa villkor får emellertid inte vara oproportionerliga till det mål som eftersträvas.

Överklagande ingett den 15 juli 2009 av Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) av den dom som förstainstansrätten (sjätte avdelningen) meddelade den 29 april 2009 i mål T-23/07, Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

(Mål C-265/09 P)

(2009/C 233/11)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (ombud: G. Schneider)

Övrig part i målet: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen,
- ogilla talan mot det beslut som fattats av harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd den 30 november 2006 (ärende R 808/2006-4), alternativt återförvisa målet till förstainstansrätten,
- förplikta motparterna att ersätta rättegångskostnaderna i såväl förstainstansrätten som domstolen.

Grunder och huvudargument

Överklagandet gäller förstainstansrättens dom om ogiltigförklaring av det beslut som fattats av fjärde överklagandenämnden vid harmoniseringsbyrån den 30 november 2006 att inte registrera ansökan om registrering av kännetecknet *a* som gemenskapsvarumärke. Förstainstansrätten fann att överklagandenämnden hade tillämpat artikel 7.1 b i rådets förordning (EG) nr 40/94 på ett felaktigt sätt, när överklagandenämnden slog fast att det sökta kännetecknet saknade särskiljningsförmåga enbart av det skälet att det inte modifierats eller utsmyckats grafiskt i förhållande till typsnittet Times New Roman, utan att företa någon konkret undersökning av huruvida kännetecknet medför att omsättningskretsen kan särskilja de aktuella varorna från dem som härrör från sökandens konkurrenter.

Klaganden gör gällande att förstainstansrätten åsidosatt artikel 7.1 b i förordning nr 40/94. Klaganden anser att förstainstansrätten i tre olika avseenden har tolkat nämnda bestämmelse på ett felaktigt sätt.

För det första är det — till skillnad från vad förstainstansrätten kom fram till — inte alltid nödvändigt såvitt avser artikel 7.1 b i förordning nr 40/94 att slå fast vilken särskiljningsförmåga ett kännetecken har medelst en konkret undersökning av de enskilda varorna. Enligt rättspraxis är det tillåtet att beträffande enskilda slags kännetecken (exempelvis tredimensionella kännetecken, färgmärken, slogans, domännamn) göra en undersökning av den konkreta särskiljningsförmågan i den mening som avses i artikel 7.1 b medelst allmänna utlåtanden om konsumenternas uppfattning jämte förpackningen, och därvid ofta underlåta att göra en konkret undersökning av de varor och tjänster som anges i registreringsansökan. Likaså har det i rättspraxis slagits fast att beträffande vissa känneteckens kategorier kan konkret särskiljningsförmåga i regel endast förväras till följd av användning.

För det andra har förstainstansrätten underlåtit att beakta att prövningen av särskiljningsförmågan innebär ett prognosbeslut och därför alltid har karaktären av antagande.

För det tredje har förstainstansrätten missuppfattat bevisbördefördelningen vid prövningen av artikel 7.1 b i förordning nr 40/94, i den del förstainstansrätten fann att harmoniseringsbyrån alltid med hänvisning till konkreta omständigheter måste visa att ett sökt kännetecken saknar särskiljningsförmåga. Registreringsförfarandet utgör ett förvaltningsförfarande och inte något kontradiktoriskt förfarande, varvid harmoniseringsbyrån har att påvisa att registreringshinder föreligger. När en sökande gör gällande att ett sökt varumärke — till skillnad från harmoniseringsbyråns åsikt — har särskiljningsförmåga, är det därmed sökanden som har att visa medelst konkreta och välgrundade uppgifter att det sökta varumärket antingen har ursprunglig särskiljningsförmåga eller förvärvat särskiljningsförmåga till följd av användning.